

F A R A O - S L A N G E N .

De *Conseil d'hygiène publique* van het departement van de Seine heeft onlangs het sulphocyaankwik van de zoogenaamde Farao-slangen, de stof, die, na het verbranden, asch in de grilligste vormen achterlaat, op de lijst der vergiftige stoffen geplaatst.

ARTHUR GOOD, die eenige gevallen opnoemt, waarbij het inwendig gebruik van sulphocyaankwik geen ernstige gevolgen achterliet maar die toch ook waarschuwt tegen de inademing van de dampen, die het brandende afstaat en tegen de sponsachtige stof, waaruit de asch bestaat, die dus *volens volens* het besluit van den *Conseil d'hygiène publique* moet goedkeuren, geeft, bij deze gelegenheid in *La Nature* eenige bijzonderheden aangaande de geschiedenis van die stof.

Zij werd in 1865 ontdekt door ALBERT ROUSSILLE, vroeger *préparateur* van WÜRTZ aan de *École de médecine*. In hetzelfde jaar maakte de goochelaar CLEVERMAN haar bij het publiek bekend; de naam *Farao-slangen*, dien hij haar gaf, was ontleend aan het wonder, hetwelk MOZES voor den koning van Egypte verrichtte, toen hij den stok van AÄRON in een slang veranderde. Het speelgoed kwam spoedig in de mode en de proef werd in alle salons herhaald.

De Faraoslangen worden uitsluitend van sulphocyaankwik gemaakt. Men verkrijgt dit laatste, door een kwikzout te ontleden door eene verzadigde oplossing van sulphocyaankalium of -natrium; hierbij ontstaat een kaasachtig neerslag, dat uitgewasschen en zorgvuldig gedroogd moet worden. Het gedroogde poeder werd in het begin gestopt in kleine kegeltjes van bladtin, die op hun basis neergezet en aan den top aangestoken werden. Voor elk kegeltje was 5 à 6 G. noodig; zij waren vrij duur en kostten per stuk 50 *centimes*.

Eerst later, toen men bedacht had cilindervormige staafjes te maken, zooals die nog bekend zijn, werden de Farao-slangen populair. Uit de salons gingen zij op de straat over onder den oneerbiedigen naam *Père la colique*; de poppetjes stelden meer dan eens politieke personen voor, zoodat het gebeurde, dat de politie er zich mede bemoeide. Een scheikundige MONTREUIL kwam op het denkbeeld om den vorm van slangen-

eieren te gebruiken; zulk een ei, dat op zeer onderscheiden wijze gekleurd kan zijn en 2 à 3 G. weegt, geeft eene slang, die 1,1 M. lang is.

De fabrikant, die in het begin de kegeltjes maakte, had weldra 100 à 110 arbeiders in zijn dienst en kon onmogelijk aan alle bestellingen voldoen. Niet alleen gezondheidscommissies maakten zich hierover ongerust, ook het bestuur der posterijen gevoelde zich bezwaard over de verzending van zoo gemakkelijk brandbaar goed. Het sulphocyaankwik, in den vorm van slangeneieren, werd in belangrijke hoeveelheden uitgevoerd naar Indië, waar de slang onder alle mogelijke vormen aangebeden wordt.

In Frankrijk worden jaarlijks 800 à 1000 K. G. sulphocyaankwik verbruikt. De uitvoer naar overzeesche gewesten bedraagt verscheidene duizenden kilogrammen. Sommige reizigers hebben naar de binnenlanden van Afrika en Zuid-Amerika opzettelijk daarvoor vervaardigde eieren medegenomen; zij verbaasden de inboorlingen met slangen, die de dikte van een arm hadden en die 5 M. lang waren en slaagden er soms in, op deze wijze met de woeste benden betrekkingen aan te knopen.

ARTHUR GOOD eindigt zijn opstel, waaruit een geest van stil verzet ademt tegen het verbod der Faraoslangen, met de vermelding van een nieuwen vorm, waarin zij in den laatsten tijd zijn aangeboden, namelijk zóó, dat de slangen in het duister licht geven. Het sulphocyaankwik wordt daartoe met een chroomzout vermengd; het chroomoxyde, dat bij de verbranding gevormd wordt, is de oorzaak van het lichtgevend vermogen.

D. v. C.